

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 12426/2024
12.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Марије Терзић, Зорана Хацића, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Гутеша, адвокат из ..., против туженог Дома здравља „Вршац“ из Вршца, чији је пуномоћник Радивоје Зекић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 32/24 од 30.01.2024. године, у седници одржаној 12.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 32/24 од 30.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 32/24 од 30.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 1639/21 од 02.11.2023. године, ставом I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да суд туженог обавезе да јој на име накнаде штете исплати и то: на име претрпљених физичких болова износ од 120.000,00 динара; на име претрпљеног страха износ од 100.000,00 динара, укупно износ од 220.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 02.11.2023. године, као дана пресуђења па до исплате, и да се тужени обавезе да тужили накнади трошкове парничног поступка, као неоснован. Ставом II изреке, обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 165.200,00 динара. Ставом III изреке, тужила је ослобођена од плаћања судских такси.

Виши суд у Панчеву је, пресудом Гж 32/24 од 30.01.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Вршцу П 1639/21 од 02.11.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужилји на основу објективне одговорности туженог за штету коју је његов радник проузроковао на раду у смислу одредбе члана 170. став 1. Закона о облигационим односима. Побийана одлука којом је тужбени захтев тужиле одбијен заснована је на правилу о терету доказивања имајући у виду да тужилја није доказала да је штета коју је претрпела последица лекарске грешке односно није доказала да је због погрешне дијагнозе и терапије трпела нематеријалну штету у виду претрпљених физичких болова и страха, код утврђене чињенице да је лекар који ју је прегледао, спорном приликом, дао тужилји савет да се наредног дана јави свом ординирајућем лекару ради евентуалног снимања повреде ренгеном, а тужилја није тако поступила. Указивање тужиле на погрешну примену материјалног права није од утицаја на одлучивање јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 468. став 1. и члана 479. став 6. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужилја је тужбу ради накнаде штете поднела 09.12.2021. године а вредност предмета спора је 220.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у ком се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да против одлуке другостепеног суда, у овој врсти спора, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић